

Sygn. akt : II AKa 72/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mariusz Żak
Sędziowie	SSA Piotr Mirek SSA Marek Charuza (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Andrzeja Kuklisa

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. sprawy

wnioskodawcy **M. Z.**

- w przedmiocie odszkodowania z tytułu wykonania decyzji o internowaniu -

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 10 grudnia 2013 r.

sygn. akt. IV Ko 30/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 72/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013r. sygn. akt IV Ko 30/12 Sąd Okręgowy w Gliwicach, po trzecim rozpoznaniu wniosku M. Z., zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. Z. kwotę 41 230 złotych tytułem odszkodowania za szkodę wynikłą z wykonania wobec wnioskodawcy w okresach od 23 grudnia 1981r. do 30 kwietnia 1982r. i od 30 sierpnia 1982r. do 17 listopada 1982r. decyzji Komendanta Wojewódzkiego M.O. w K. z dnia 29 grudnia 1981r. oraz z dnia 30 sierpnia 1982r. o internowaniu, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku, a w pozostałej części wniosek oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając orzeczenie w części oddalającej wniosek i zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie prawa procesowego polegające na obrazie przepisów:

- art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności mających wpływ na rozmiar szkody

- art. 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne przyjęcie, że wnioskodawca nie pracowałby do czasu osiągnięcia emerytury, z końcem czerwca ponownie uzyskałby zatrudnienie na kopalni na analogicznym stanowisku i z analogicznym wynagrodzeniem, otrzymałby 13-tą pensję za 1982 rok, otrzymał wynagrodzenie za grudzień 1982 roku

- art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (wykazania wysokości szkody)

co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza na wysokość zasądzonego na rzecz wnioskodawcy odszkodowania

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że brak jest związku przyczynowego pomiędzy internowaniem a szkodą poniesioną przez wnioskodawcę po wyjeździe z Polski (co miało wpływ na wysokość zasądzonej kwoty).

Stawiając te zarzuty wniósł skarżący o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie wniosku w całości ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację ocenić należało jako oczywiście bezzasadną.

Zasądzona kolejnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Gliwicach łącznie kwota 79 555 złotych, stanowi odpowiednie odszkodowanie za szkodę jaka wyniknęła z wykonania dwóch decyzji o internowaniu M. Z., efektem których była izolacja wnioskodawcy przez bez mała 8 miesięcy, bo od 23 grudnia 1981r. do 30 kwietnia 1982r. oraz od 30 sierpnia 1982r. do 17 listopada 1982r.

Zasadnicze kontrowersje w rozpatrywanej sprawie dotyczą ustalenia okresu i zakresu skutków internowania M. Z. - czy przekraczając czas izolacji wnioskodawcy sięgają one daty jego wyjazdu z kraju w czerwcu 1983r. (jak to ostatecznie przyjął sąd orzekający) , czy też wykraczając poza ten okres powodują one dla wnioskodawcy określone konsekwencje w zasadzie do dnia dzisiejszego – co z kolei utrzymuje skarżący.

Rozwiązanie tego problemu leży w nawiązaniu do zasad ustalania odszkodowania za internowanie , określonych w pierwszej kolejności w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, a w pozostałym zakresie wynikających z odpowiednio stosowanych reguł prawa cywilnego.

Przede wszystkim należy mieć na względzie to, że z zasady ujętej w powołanej normie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej wynika ograniczenie należnego odszkodowania do tych konsekwencji, które bezpośrednio wynikają z wykonania konkretnej decyzji o internowaniu, przy czym szkoda musi być normalnym następstwem określonych działań czy zaniechania.

Ujmując rzecz innymi słowami stwierdzić można, że odszkodowanie za internowanie zasądzane na podstawie powołanej ustawy z dnia 23 lutego 1991r. obejmuje pełną rekompensatę za zaistniałą szkodę, limitowaną jednak do bezpośrednich skutków wykonania konkretnej decyzji o internowaniu.

Nie jest więc możliwe uwzględnianie wszelkich, także odległych bądź pośrednich skutków internowania dla stanu majątkowego osoby internowanej, w tym związanych z utratą pracy osoby internowanej czy też jej wyjazdem z kraju – por. postanowienie SN z dnia 17 października 2012r. , IV KK 212/12, LEX nr 1226741, wyrok SA w Katowicach z dnia 30 grudnia 2010 r., II AKa 422/10, KZS 2011/5/120) , wyrok SA w Katowicach z 28 maja 2009 r., II AKa 138/09, LEX nr 553857).

Tak odczytując reguły ustalające zasadzanie odszkodowania za internowanie stwierdzić trzeba, że w przedmiotowej sprawie wręcz wielce korzystnie dla wnioskodawcy rozciągnięto bezpośrednie skutki wykonania decyzji o internowaniu M. Z. także na czas wykraczający poza okres jego 8 miesięcznego internowania.

W tym świetle nietrafnie przedstawia się argumentacja skarżącego, domagającego się uwzględnienia szkód i krzywd wynikających z wyjazdu M. Z. na emigrację do Niemiec w czerwcu 1982r.

Choć bowiem niewątpliwie miało to związek z działalnością opozycyjną wnioskodawcy, podobnie zresztą jak i konsekwencje materialne ponoszone przezeń jeszcze w czasie pobytu na wolności w kraju, to nie było to jednak bezpośrednią konsekwencją decyzji o internowaniu M. Z..

Oczywiście bezzasadne są więc zasadnicze zarzuty apelacji zmierzającej do wykazania, że wyrządzona wnioskodawcy szkoda za internowanie obejmuje i czas po czerwcu 1983r.

Podobna ocena spotkać musi dalsze uwagi skarżącego, dotyczące wysokości przyznanego odszkodowania za okres do czerwca 1983r.

Sąd Okręgowy zgromadził pełny materiał dowodowy konieczny do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych, w tym i odnośnie braku związku schorzeń wnioskodawcy z jego internowaniem (treść wszechstronnej opinii lekarskiej – k. 250 – 255).

Oddając wnioski dowodowe wnioskodawcy Sąd I instancji w sposób zasługujący na akceptację umotywowował swe stanowisko, stąd i w tym zakresie zarzuty apelacji okazały się bezzasadne.

Precyzyjne i przejrzyste sformułowane w tym zakresie ustalenia sądu orzekającego, nawiązujące starannie do proporcji wynagrodzenia wnioskodawcy w czasie powstania szkody i w czasie orzekania, zasługują na pełną aprobatę z tym jedynie zastrzeżeniem, że niezasadnie rozciągnięto okres za jaki przysługuje odszkodowanie i na czas wykraczający poza internowanie wnioskodawcy.

Z uwagi jednak na brak apelacji na niekorzyść wnioskodawcy, wyrok w tym zakresie nie mógł ulec korekcie na niekorzyść M. Z..

Wracając do szczegółowych zastrzeżeń ujętych w uzasadnieniu apelacji w odniesieniu do zdarzeń do czerwca 1983r. stwierdzić trzeba, że wbrew zdaniu skarżącego wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie za grudzień 1982r. oraz 13-tą pensję za 1982r.

Wynika to z treści kolejnych informacji K.W.K. P. – k. 85, k. 128 oraz k. 229 t.II, przy czym w ostatniej informacji uściślając wcześniej podane dane zaznaczono, że M. Z. za okres od października do grudnia 1982r. otrzymał zasiłek chorobowy w łącznej kwocie ponad 70 000 złotych, a w poprzednio przesłanym wyliczeniu omyłkowo ujęto zasiłek chorobowy jako wypłacony w październiku 1982r.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku, na zasadzie art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r. obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego.